

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1000. Usque Ad Annum 1063

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1761

VD18 90117956

§. 24. Petrus Damiani Episcopus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66323)

reptus, cum se moriturum crederet, Suc-^{Sæculum XI.}
cessorem sibi eligi curavit Desiderium ^{A.C. 1057.}
monachum, quem & ipsum S. Petri Ca-
thedram conscendere videbimus.

§. XXIV.

Petrus Damiani Episcopus.

Stephanus Papa Petri Damiani merita ^{vit. Pet. c. 14.}
non ignorans e solitudine sua evoca-
tum, Episcopum Ostiensem & Cardina-
lium primum creavit, utpote virum Epi-
scopali fastigio dignum & Ecclesiæ variis
tempestatibus jactatæ maxime necessa-
rium. Hæc quidem Papæ, Episcoporum,
omniumque, qui Ecclesiam amabant,
de Petro erat opinio. Ipse vero ad re-
linquendam dilectam solitudinem per-
moveri non poterat, & omnibus viribus
reluctabatur. Hinc necesse fuit obstina-
to excommunicationis pœnam commi-
nari, nisi flecti se pateretur, & Papa ap-
prehensa cunctantis manu annulum de-
dit & Baculum pastorem, solemne in-
dicium, quod cum Ecclesia Ostiensi Sa-
cra Sponsalia iniret. At ille nunquam
non vim sibi illatam esse querebatur, &
Episcopatus onera a se amoliri cupiebat.

Ad illud tempus, quo ad Episcopa-
lem Dignitatem evectus est, referri pot-
est Petri Damiani epistola data ad Epi-
scopos Fratres suos, id est, septem Epi-
scopos Cardinales, quos Episcopos Ec-
clesiæ

Sæculum XI. siæ Lateranensis vocat, quod ipsorum
 A.C. 1057. esset absente Papa ibi Sacra peragere.

Cod. Vat. Dicebantur etiam Collaterales, quod a
ap. Baro. an. Pontificis latere vix unquam discederent.

1057. Item Hebdomadarii, quod vice sua singulis Hebdomadis ministrarent. In exordio autem epistolæ Petrus in lamenta ob grandia Ecclesiæ mala effunditur. *Disciplina Ecclesiastica, inquit, ferme ubique jacet, Episcoporum congrua veneratio non est, Canones spernuntur, cuncti cupiditatibus suis indulgent. Christianorum nomen gerunt, & nomen Judæorum vivunt.* Deinde ostendit; Dignitatem Episcopalem non in exteriori pompa, non in vestibis magnifici operis, non in auro, aut cultu corporis pretioso, ut tunc perditæ ætatis mos ferret, non in equorum generosorum hinnitu, non in Equitum Præsulem comitantium multitudine positam esse, sed puritate vitæ & omnium virtutum exercitio sustentari.

Illam admonitionem Apostoli inculcat; Episcopum oportere esse irreprehensibilem, & adjicit: *Væ illis, qui cum mali sint pejores fiunt, gradum consequi cupientes, in quo optimi esse deberent. Hujusmodi sunt, qui abjecto amore patriæ Regum exercitus sequuntur in Regiones barbaras & ignotas. Ducuntur fortius Bonorum caducorum amore, quam spe celestis*

*stis mercedis, atque ut aliis aliquando im- Sæculum XI.
perare possint, prius servorum instar sub- A.C. 1057.
jiciuntur. Non tam caro emerent Di-
gnitates Ecclesiasticas, si semel tantum pe-
cuniam darent. Nam sicut triplicis ge-
neris dona sunt, quibus Patronos nostros
demereri solemus, ita etiam triplicis ge-
neris dantur Simoniaci; namque alii ma-
nu pecuniam tradunt, alii gravi corporis
labore serviunt, alii lingua assentantur.
Nunc vero, qui Reges ad castra profici-
scentes ignavi comitantur, in omni gene-
re Simoniaci esse convincuntur.*

Stephanus Papa Abbatiam Montis-*Chro. Cass.
Cassinensem quoad viveret sibi servare. l. III. c. 9.*
animo constituerat; unde approbata De-
siderii Monachi electione, a proposito ta-
men non dimotus fuerat, eum Legatum
suum ad Imperatorem Constantinopoli-
tanum mittendi, sed illud denique de-
creverat, ut si Desiderius ab hac profe-
ctione rediret, se superstate, ei Regimen
Abbatiae committeret, si vero, prius-
quam Desiderius reverteretur, naturæ
debitum solvisset, eum Abbatem recipe-
re nemo recusare præsumeret. Cete-
rum Papa cum Desiderio Constantinopo-
lim misit Stephanum Cardinalem, & Mai-
nardum postea Episcopum S. Rufinæ, eis-
que epistolas Imperatori reddendas tra-
didit, jubens, ut Legatione sua perfun-
cti celeriter remearent. Hæc ineunte
anno

Sæculum XI. anno millesimo quinquagesimo octavo
 A.C. 1057. acta.

§. XXV.

*Theodoræ obitus. Isaacus Comnenus
 Imperator.*

Cedr. p. 791. Illa vero tempestate Græcis imperabat
Zonar. lib. XVII. c. 29. Isaacus Comnenus. Nam Theodora,
 cum esset jam anus, & mortuo Constantino Monomacho, ineunte mense Decem-
 bri, anno millesimo quinquagesimo quarto, sola Imperatrix superstes, nullum salutavit Imperatorem, ut obsequeretur suasionibus Spadonum suorum, qui ejus nomen & auctoritatem obtendentes rerum potiebantur, præcipua Imperii munia inter se partiti. Ipsa, licet vetula, plurimos Regni annos sibi pollicebatur, validis corporis viribus fisa, & adulatione quorundam monachorum, qui eam pluribus sæculis sanam & incolumem futuram promiserant, delusa. At non plus anno uno & novem mensibus regnavit.

Scylitz. Leone Acridano Bulgarorum Archiepiscopo vita functo Theodulum Monachum, patria Iconiensem, Monasterii S. Mocii Abbatem, scientiarum quidem profanarum rudem, sed Theologica Disciplina apprime excultum & virtutibus ornatissimum subrogavit. Itaque Theodora, postquam Solium Græcorum tenuisset toto anno millesimo quinquagesimo

quin-